

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 „
3 luni	8 „
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘTI

5 — Calea Rahovei — 5

Lângă Palatul justiției

S U M A R

Art. 186 din Codul de procedură civilă se aplică înaintea judecătoriilor de ocoale? de d. G. C. Cristescu;

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ:

Curtea de casație, s. II: *Statul cu Cosma Arlion, contravenție la legea pescuitului*;

Curtea de apel din București, s. II: *Zoe Cantacuzino, născută Wartiade cu I. G. Cantacuzino, (divort), cu o Notă*;

Tribunalul comercial Ilfov: . . . sequestre asigurător;

Judecătoria ocol. III București: *Corporația artelor grafice cu Toma Basilescu, pentru contravenție la legea meseriilor*;

Judecătoria ocol. Hârșova (Constanța): *Caracaș Irimia și alții pentru contravenție la legea pescuitului*;

O reformă necesară: de d. I. C. Apostol;

Bibliografii.

Articolul 186 din Codul de procedură civilă se aplică înaintea judecătoriilor de ocoale?

Iată o chestiune însemnată asupra căreia judecătoriile de pace au adesea a se pronunța. Se știe despre ce tratează acest articol: lista de martori trebuie depusă la grefă până în termen de cinci zile de la admiterea acestei probe, sub pedeapsă de a nu se mai folosi de ea.

Importanța chestiunii e deci foarte mare căci adesea o parte, în favoarea căreia proba testimonială a fost admisă, nedepunând lista de martori la timp poate sucomba în acțiunea sa sau să se vadă condamnat, după cum e reclamantă sau pârîtă.

Ne întrebăm dacă art. 186 din Codul de procedură civilă se aplică și la judecătoriile de ocoale.

Jurisprudența judecătoriilor în această privință este divizată și un text de lege expres nu rezolvă chestiunea.

Dificultatea vine, se pretinde cel puțin, de la articolul 740 din acelaș Cod de procedură cuprins în rubrica «dispoziții transitorii» și care spune că «actuala lege a judecătoriilor de pace rămâne în vigoare până la noi dispoziții». Aceasta înseamnă, zice-se, că dispozițiile de procedură cuprinse la noul Cod de procedură civilă nu se

aplică înaintea judecătoriilor de pace, legea organică a acestor judecătorii edictând reguli speciale aplicabile lor.

În tot cazul, dacă nu este acesta sensul art. 740, el mai are un alt înțeles mai special. Sub vechiul Cod de procedură, atât înaintea instanțelor ordinare cât și înaintea judecătoriilor de pace, lista de martori putea fi depusă ori când; noul Cod de procedură venind să stabilească condiția ca ea să fie depusă în termen de cinci zile, aduce o schimbare pe care articolul 740 n-o înțelege să o întindă și judecătoriilor de ocoale.

Se mai observă că această condiție e cerută sub pedeapsă de nulitate; or, nulitățile sunt de drept strict și nu se pot întinde de la un cas la altul. Art. 186 din Codul de procedură civilă nevorbind deci de judecătoriile de pace rămâne afară din sfera lor de aplicațiune.

Nu putem împărtăși acest mod de a vedea. Este adevărat că legea judecătoriilor de pace conține reguli de procedură, dar aceste reguli nu constituie de cât norma după care se desleagă pricinile supuse acestor judecătorii, fără ca să indice numeroasele chestiuni cari se ivesc cu ocaziunea judecății. Pentru cunoașterea și soluțiunea lor trebuie să se recurgă la dreptul comun, adică la regulile de procedură conținute în Codul de proced. civilă. Așa de exemplu: legea judecătoriilor de pace stabilește că proba testimonială e admisă însă nu arată în ce anume cazuri și sub cari condițiuni ea poate fi administrată. Pentru resolvarea acestor chestiuni trebuie să se recurgă la regulile dreptului comun cari sunt conținute în Codul de procedură. Spre pildă se va aplica incontestabil înaintea judecătoriilor de ocoale dispozițiunile art. 191 și urm. din Codul de procedură civilă care interzice ascultarea fraților sau surorilor uneia din părți, căci ele au fost admise pentru motive puternice cari nu pot varia după diferitele jurisdicțiuni. Cred chiar că nu s'a susținut nici-o dată contrariul. Or, fără a înmulți exemplele, tot așa este și cu dispozițiunea coprinsa în art. 186 din

Codul de procedură. Ea trebuie să se aplice, motivele legii fiind aceleași, atât instanțelor ordinare cât și judecătoriilor de ocoale, căci constituie dreptul comun. Cât despre argumentul tras din art. 740, care consistă în a zice că art. 186 constituie o inovațiune pe care legiuitorul n'a înțeles să o întinză și judecătoriilor de pace, cei care îl formulează se înșală asupra înțelesului care trebuie dat acestui articol. Legiuitorul zicând că actuala lege a judecătoriilor de pace rămâne în vigoare până la noi dispozițiuni, se mărginește a constata că principiile și soluțiunile admise de Codul de procedură nu abrogă nici nu modifică vre-o regulă stabilită în legea judecătoriilor de pace; aceste două ordine de dispozițiuni nu numai că nu se contrazic dar se completează și se conciliază unele cu altele.

El n'a putut spune acest lucru exorbitant că Codul de procedură nu se aplică pricinelor supuse judecătoriilor de ocoale fiindcă legea lor organică conține reguli de procedură, reguli cari trebuiesc privite ca îndestulătoare. Numai atunci nu se aplică Codul de procedură care constituie dreptul comun, când său în mod expres său în mod implicit legea organizării judecătoriilor de pace este în contradicție cu ele și stabilește reguli speciale și derogatorii. Or nici o dispoziție nu se găsește în Codul de procedură care să zică că condiția art. 186 nu este cerută înaintea judecătoriilor de ocoale și nici o dispoziție din legea judecătoriilor nu stabilește că lista de martori poate fi depusă ori când. Nu este nici o contrazicere între aceste două ordine de dispozițiuni în această privință ci o perfectă armonie și cei care o găsesc în art. 740 se înșală asupra înțelesului lui, cum am arătat. Un autor totuși, D. Corneliu Botez, care s'a ocupat cu chestiunile ce interesează judecătoriile de pace și a scris: «Codicele de ședință al judecătorului de pace adnotat și comentat», crede că această contrazicere există și o trage din art. 84 din legea judecătoriilor de pace după care termenul de înfațișare înaintea acestor instanțe poate fi mai mic de cinci zile și câte o dată chiar în ziua când se dă cererea de judecată. «Dacă s'ar admite, zice domnia sa (*), că o parte poate fi autorizată să depună lista martorilor într'un termen de cinci zile, cum s'ar putea concilia această dispozițiune cu aceia care autorisă pe judecător de a fixa un termen și mai scurt de judecată». Această argumentație e greșită și art. precitat nu numai că nu e în contrazicere cu art. 186 din Codul de procedură civilă dar constituie o condamnare chiar a tesei pe care o combatem.

(*) Pag. 517.

Intr'adevăr constatăm pe de o parte că art. 84 din legea judecătoriilor de pace și art. 186 din Codul de procedură civilă prevăd două ipoteze diferite: cel d'întâi este privitor la casurile urgente când multe reguli de procedură sunt său pot fi modificate său excluse, cel de al doilea se referă la casurile ordinare și stabilește o regulă de procedură generală aplicabilă la toate aceste cazuri ordinare. Dar ce-va mai mult: să se observe ce vor partisanii sistemului contrariu, ei vor ca lista de martori să se depună nu în termen de cinci zile care li se pare prea scurt ci ori când. Or, dacă art. 186 din procedura civilă nu se poate aplica în ipotesa art. 84 din legea judecătoriilor de pace, soluțiunea care trebuie dată în privința listei de martori este tocmai inversă de aceia pe care ei o preconizează; lista de martori nu poate fi depusă în termen de cinci zile dar într'un termen mai scurt, după ziua fixată spre înfațișare. Se vede dar ce greșit e argumentul tras din art. 84 din legea judecătoriilor de pace și că pretinsa contradicțiune între această lege și Codul de procedură în privința chestiunii pe care o examinăm, nu există.

Articolul 186 din Codul de procedură civilă se aplică deci înaintea judecătoriilor de pace ca și înaintea instanțelor civile ordinare fără distincțiune, căci constituie dreptul comun la care nu se derogă prin nici o dispoziție expresă său implicită.

G. C. Cristescu

Doctor în drept de la facultatea din Paris
Magistrat la București

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența de la 14 Ianuarie 1904

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Statul cu Cosma Artion, contravenție la legea pescuitului

Contravenții la legea pescuitului. — Elementele acestei contravenții. — Tentativă. — Decă se pedepsește numai prinderea peștelui în timpul și în ape prohibite, său și tentativa de pescuit.

Din întreaga economie a legii asupra pescuitului rezultă că prohibițiunile ce densa prevede nu se referă numai la faptul în sine de a fi surprins cu pește prins, ci mai cu seamă la acele fapte cari ar fi de natură să înlesnească delicventului prinderea peștelui.

Ast-fel, se pedepsește, ca contravenienți la această lege, nu numai acei cari au fost surprinși cu pește prins, dar și aceia cari au făcut toate actele pregătitoare pentru a prinde pește și cari se află în acele condițiuni în cari pescuitul nu este permis, cum ar fi aceia cari au fost surprinși, fără auto-

risație, cu instrumente de pescuit în timpul și în apele oprite, dar cari, din diferite împrejurări, nu și-au ajuns scopul de a prinde pește.

Așa dar, faptul de a fi încercat a prinde pește, fără însă a fi prins, se consideră tot asemenea ca și când ar fi vorba de o contravenție având de obiect prinderea chiar efectivă de pește în contra dispozițiilor legii ().*

Decisiunea 33/904. — Casată, în urma recursului făcut de Stat, sentința tribunalului Constanța cu No. 1087/903 dată în proces cu Cosma Arlion.

Curtea.

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Ath. C. Kivu;

Pe d-l avocat Schina în dezvoltarea motivelor de casare:

Pe d-l procuror St. Stătescu în conclusionii.

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Violare de lege și exces de putere».

Având în vedere sentința supusă recursului prin care Cosma Arlion a fost achitat de delictul de pescuire, pe motiv că simplul fapt că cineva se găsește fără permisiune de a pescui în apele și în timpul oprit având asupra sa instrumentele de pescuit, nu ar constitui delictul de pescuire, dacă nu se constată că ar fi prins pește;

Considerând că legiuitorul special al legii pescuitului în vederea unui interes de ordin economic național, a prescripș prin acea lege oare care pedepse pentru acei care înfrâng dispozițiunile ce dănsul a crezut necesar să le ea pentru atingerea scopului ce și-a propus;

Considerând că din întreaga economie a legii pescuitului rezultă că prohibițiunile ce dănsa prevede nu se referă numai la faptul în sine de a fi surprins cu pește prins, ci mai cu seamă la acele fapte cari ar fi de natură să înlesnească delicuentului prinderea peștelui;

Că pentru atingerea scopului ce și-a propus legiuitorul și pentru ca aplicarea legii, să nu devie ilusorie, trebuie a fi pedepsiți ca delicuenți la legea pescuitului nu numai aceia care au fost surprinși cu pește prins, dar și aceia cari au făcut toate actele pregătitoare pentru a prinde pește și cari se aflau în acele condițiuni în care pescuitul nu este permis, cum ar fi aceia cari au fost surprinși fără autorizație cu instrumente de pescuit în timpul și în apele oprite, dar cari din diferite împrejurări nu și-au ajuns scopul de a prinde;

Că în această materie specială nu se poate aplica principiile din dreptul comun relative la tentativă, pentru că este vorba de o lege de poliție generală care nu admite deosebirea, când este vorba de infracție, între continuare și tentativă;

Considerând că în spiritul legii chiar și faptul de a fi încercat a prinde pește fără însă a fi prins se consideră tot asemenea ca și când ar fi vorba de o contravenție având de obiect prinderea chiar efectivă de pește în contra dispozițiilor legii;

Considerând că în speță tribunalul dând o altă interpretare legii a comis un exces de putere când a achitat pe Cosma Arlion și sentința sa are a fi casată.

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

(*) Veđi, în sens contrariu, Jud. ocol. Hârșova ce publicăm în pagina 263.

(N. R.)

Toge reglementare

Pentru d-nii ADVOCAȚI și magistrați

Se găsesc de vânzare în calitate superioară

La magazinul de pălării

R U B E N S

28, Calea Victoriei, 28, în fața Poliției Capitalei

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, Secția I

Audiența de la 18 Octombrie 1903

Președenția D-lui S. C. P O P E S C U, Prim-Președinte

Zoe Cantacuzino, născută Wartiade cu I. G. Cantacuzino (apeluri conexe pentru divorț)

Decisiunea de divorț No. 59

Apel. — Dispositiv defavorabil. — Schimbarea considerentelor.—Inadmisibilitatea apelului în acest scop.

Partea nemulțumită nu poate ataca cu apel o hotărîre de cât atunci când dispozitivul îi este defavorabil. Indată, însă, ce ea a câștigat procesul, apelul nu poate fi admis numai în scop de a se modifica considerentele hotărîreii, scopul apelantului fiind, în asemenea caz, pornit din un spirit de ură, ambiție saș răsbunare, și rolul justiției nefiind de a da satisfacere unor ast-fel de porniri.

S'a ascultat d-nii avocați I. Lahovari și M. Corbescu din partea d-nei Zoe Cantacuzino, pe d-nii avocați M. Antonescu, M. Schina și Barbu Dalavrancea din partea d-lui I. Cantacuzino; și pe d-l Procuror N. Zamfirescu în conclusionii, fiind minorii în cauză.

Curtea deliberând,

Având în vedere apelurile făcute de Zoe Cantacuzino și de I. G. Cantacuzino, contra sentinței de divorț a tribunalului Ilfov, secția I, cu No. 63/903, apeluri cari s'au declarat conexe;

Având în vedere că, prin sentința apelată, admițându-se acțiunea intentată de soție, s'a declarat desfăcută căsătoria dintre numiții, pronunțându-se divorțul în favoarea ei și i s'a lăsat sub îngrijire și copila minoară Marie-Ella rezultată din această căsătorie, iar acțiunea soțului a fost respinsă;

Având în vedere că, prin apelul său, așa cum l'a dezvoltat și susținut în instanță, Zoe Cantacuzino se plînge contra motivelor din sentința apelată și cere a i se admite divorțul pentru cauză de adulter a soțului cum a cerut, iar nu pentru injurie gravă cum a hotărît tribunalul; iar I. G. Cantacuzino prin apelul său tinde a se admite și acțiunea lui și a se pronunța divorțul și în favoarea sa;

Având în vedere, în ce privește apelul făcut de Zoe Cantacuzino, că ceea ce s'a urmărit de numita prin acțiune era disolvarea căsătoriei în favoarea sa și să i se încredințeze copila minoră rezultată din această căsătorie, cerere care i-a fost admisă de tribunal în totul. Este adevărat că cauza pe care își întemeia acțiunea era adulterul soțului, dar tribunalul, examinând probele ce i s'a administrat și împrejurările de fapt, a găsit că relațiile dintre soți sunt așa de încordate în cât face imposibil o împăciuire; că faptele stabilite cu martori constituiesc o cauză legală de despărțenie și a pronunțat divorțul în favoarea soției;

Având în vedere că o parte nu poate ataca cu apel o hotărîre, de cât atunci când dispozitivul i-ar fi defavorabil și, în specie, necontestat că dispozitivul sentinței apelate e favorabil d-nei Zoe Cantacuzino și nu înțelege a l modifica; că ceea ce voește d-sa și ceea ce cere a se schimba sunt considerentele pe care se sprijină acest dispozitiv;

Având în vedere că, întru cât prin apel, așa cum e făcut, nu se poate atinge în nimic dispozitivul sentinței apelate, cererea de a se modifica numai considerentele ei nu poate fi admisă; căci scopul urmărit de apelantă, în acest caz, se reduce la un apel pornit dintr'un sentiment de ambițiune, ură saș răsbunare, și rolul justiției nu este de a da satisfacere la ast-fel de porniri;

Având în vedere că, față cu această soluțiune care se impune, rămâne fără interes chestiunea dacă bine saș rău tribunalul a înlăturat din discuție scrisorile

anonime de care a voit să se servească soția în acest proces spre a se stabili adulterul soțului său ;

Având în vedere, în ce privește apelul lui I. G. Cantacuzino, că el își întemeiază acțiunea sa de divorț pe o insultă gravă ce i-ar fi adus soția ; că această insultă constă în faptul că printr-o scrisoare ce i-a adresat la Septembrie 1902, scrisoare necontestată de soție, ar fi rugat-o să vină să locuiască cu el în casa ce are la fabrica de ciment de la Brăila, și dînsa a refuzat a-l urma ; că, oșebit de asta, cu ocazia sfatului ce i se da de președintele Trib. Brăila, în ziua de 4 Noembrie același an, numita a declarat categoric, cum constată procesul-verbal No. 3960, că nu voește a se împăca cu soțul său ;

Având în vedere că soțul dovedește cu contracte de lucrări că ceea ce l-a determinat să plece din București și să stea departe de soția și familia sa timp de zece ani sunt diferite întreprinderi de construcțiuni de drum de fier, unde prezența sa era necesară ; Că, în tot acest interval, însă, el nu și-a uitat datoria de soț și tată, căci dovedește, și soția nu contestă că el a purtat grija de întreținerea familiei, creșterea și educația copiilor ; că, în cele din urmă, și anume, la Aprilie 1901, el este care a constituit dota ficei sale Elisabeta, la mărișul ei cu Ion G. Manu, suma de 340000 lei ;

Având în vedere că, chiar dacă soția ar fi avut alte motive de nemulțumire care au determinat-o să stea departe de soțul său timp de zece ani, un fapt rămîne cert că la un moment dat soțul a arătat căința, a voit să reia firul căsătoriei și să trăiască mai departe cu soția sa, și femeia a refuzat a-l urma ;

Având în vedere că tăcerea femeii timp de 10 ani, unită cu faptul că în acest interval a primit de la soț tot ce i-a trebuit, nu o autoriză să refuze de a-l urma atunci când el îi propunea iarăși traiul în comun ; că această atitudine a ei fiind o călcare a îndatoririi ce i se impune prin art. 196 Cod civ., constituie față de soț o injurie gravă în sensul art. 212 Cod. civ., de natură a autoriza pe Curte să admită divorțul și în favoarea lui.

Pentru aceste motive, Curtea, în majoritate, respinge apelul soției și admite apelul soțului, etc.

(ss) Sc. Popescu, Em. Anastasiu, Gr. Ștefănescu, V. Pre-torian.

Grefier (s) N. Brătianu

O p i n i u n e

Având în vedere atât apelul făcut de Zoe Cantacuzino prin petiția înregistrată la No. . . . cât și apelul făcut de Ion G. Cantacuzino prin petiția înregistrată la No. 10716/903, în contra aceleiași sentințe a Tribunalului Ilfov, s. I cu No. 63, din 21 Iunie 1903 ;

Având în vedere că aceste apeluri au fost declarate conexe ;

Având în vedere că, prin sentința apelată, Tribunalul admite cererea de despărțenie intentată de Zoe I. Cantacuzino contra soțului său, declară desfăcută căsătoria dintre dînsii, pronunță divorțul în favoarea soției, dispune ca copila minoră Marie-Ella, rezultată din căsătorie, să rămână în îngrijirea mamei sale Zoe Cantacuzino, respinge cererea de daune făcută de aceasta și respinge ca nefondată cererea de despărțenie făcută de Ion G. Cantacuzino în contra soției sale ;

Asupra apelului făcut de Zoe I. Cantacuzino :

Având în vedere că, prin apelul său, așa cum l'a dezvoltat și susținut în instanță, Zoe Cantacuzino se plînge că Tribunalul nu a admis divorțul pentru cauza pe care ea își întemeiază cererea, anume adulterul soțului, ci pentru injurii grave, cauze ce dînsa nu a invocat ;

Având în vedere că, prin sentința apelată, Tribunalul examinînd probele ce i s'a administrat și împre-

jurările de fapt, găsește că relațiile dintre soți sunt așa de încordate în cât fac imposibilă o împăcare și că faptele stabilite constituiesc o cauză legală de despărțenie ;

Considerând că legiuitorul a determinat în mod limitativ cauzele de despărțenie ; că aceste cauze sunt personale soțului care reclamă ; că adulterul formează o cauză peremptorie de divorț ;

Considerând că nu trebuie confundate motivele unei decizii judecătorești cu cauza unei acțiuni sau a unei cereri ; că, cerînd desfacerea căsătoriei numai pentru cauză de adulteriu a soțului, iar nu și pentru insulte grave, Zoe I. Cantacuzino se plînge, prin apelul său, nu în contra motivelor însăși ale sentinței apelate, ci în contra faptului că Tribunalul a schimbat cauza cererii ei de divorț și a admis desfacerea căsătoriei pentru alte cauze ce nu a invocat în sprijinul cererii sale ; că, ast-fel fiind, apelul făcut de Zoe Cantacuzino nu poate fi declarat neadmisibil și urmează a fi cercetat în fond ;

Considerând, în ce privește fondul, că faptele constitutive de adulteriu pot fi stabilite și prin marturi și prin presumpțiuni ;

Considerând că din depunerile marturilor audiate la prima instanță, generalul Wartiadi, Constantin Wartiadi, Alexandrina Fălcoianu, N. Cuțarida, coroborate cu faptul necontestat că timp de zece ani soțul Ion G. Cantacuzino nu a mai locuit împreună cu soția sa, plecând din București, și că în acest interval Maria Fălcoianu, nepoată de soră a soției sale, părăsindu-și familia, a urmat pe Ion G. Cantacuzino, a locuit cu dînsul în aceeași casă și dat naștere la mai mulți copii, se constată până la evidență că Ion G. Cantacuzino a întreținut în timpul căsătoriei relațiuni adulterine cu Maria Fălcoianu ;

Că, dar, cauza de divorț, invocată de Zoe I. Cantacuzino fiind pe deplin stabilită din aceste probe, este inutil a se mai cerceta dacă scrisorile produse de soție și emanate de la Maria Fălcoianu pot servi ca mijloc de probațiune ; că, ast-fel fiind, desfacerea căsătoriei urmează a fi pronunțată pentru cauză de adulteriu al soțului.

Asupra apelului făcut de Ion G. Cantacuzino :

Având în vedere că prin petiția de apel, Ion G. Cantacuzino, arată că tribunalul l'a respins pe nedrept acțiunea sa de divorț, de oare-ce din probele produse se stabilește că soția sa s'a făcut față de dînsul culpabilă de injurii grave ;

Având în vedere că prin acțiunea de divorț intentată prin petiția înregistrată la No. 13893/903 înaintea Tribunalului Ilfov, s. I-a, Ion G. Cantacuzino pretinde că soția sa a refuzat să vină să locuiască la fabrica de ciment de lângă Brăila ; că aceasta constituind o injurie gravă prin violarea obligațiunii ce are ori-ce soție de a urma pe soțul său și de a locui cu el, îl îndreptățește să ceară divorțul ;

Considerând că violarea obligațiunii de coabitare edictată de art. 196 Cod civ. nu are în mod necesar ca sancțiune divorțul ; că desfacerea căsătoriei nu ar putea fi pronunțată de cât numai atunci când circumstanțele în cari se produce violarea îi dau un caracter de injurie gravă, intrînd în prevederile art. 212 Cod civil ;

Având în vedere că, în fapt, se constată că Ion G. Cantacuzino a părăsit domiciliul conjugal din anul 1893 ; că, după un interval atât de lung, el invită în anul 1902, printr-o scrisoare cu data de 14 Septembrie, pe soția sa să vină să se instaleze cât mai curînd în casa lui de la fabrica din Brăila ; că neprimind răspuns, el intentă, la 1 Octombrie 1902, înaintea tribunalului de Brăila, acțiune de divorț bazată pe refuzul soției de a conlocui cu dînsul ;

Considerând că atunci când această invitație se face de către soțul Ion G. Cantacuzino, soției sale, după o părăsire de 10 ani a domiciliului conjugal, după ce el

a întreținut relațiuni adulterine în acest interval, fără să facă demersuri pentru o reconciliere prealabilă cu soția sa și fără să-i dea garanții că demnitatea și drepturile sale de soție nu vor fi atinse în domiciliul ce-i propunea la fabrica din Brăila, este evident că, în asemenea circumstanțe, refuzul Zoei Cantacuzino nu are nimic de insultător pentru soț și nu constituie o injurie gravă de natură a motiva o cerere de divorț;

Că împrejurarea că Ion G. Cantacuzino se grăbește să intenteze acțiunea de divorț îndată ce soția nu a dat imediat urmare invitației de coabitare, dovedește în mod învederat că soțul nu a căutat de cât un pretext de a-și crea un motiv de divorț pentru a obține desfacerea căsătoriei, cu scop de a-și dobândi libertatea și a se putea din nou căsători;

Că, ast-fel fiind, cererea de divorț făcută de Ion G. Cantacuzino este cu desăvârșire neîntemeiată și urmează a fi respins apelul său;

Pentru aceste motive, sunt de părere a se admite apelul făcut de Zoe I. Cantacuzino contra sentinței Tribunalului Ilfov, secția I-a și a se respinge apelul făcut de Ion G. Cantacuzino.

(s) Oscar N. Nicolescu

Observație.—Atât doctrina cât și jurisprudența sunt unanime pentru a decide că nu se poate face apel sau recurs numai în contra motivelor unei decisiuni. Vezi D. Alexandrescu, *Dreptul civil român*, t. VII, p. 509, nota 1 și autoritățile citate acolo. Cpr. Cas. fr. D. P. 90. 1. 257. (N. R.).

TRIBUNALUL COMERCIAL ILFOV

Audiența de la 9 Aprilie 1904

Președenția D-lui J. JONESCU-DOLJ, judecător

Jurnalul No. 3150

Sequestru asigurător.—Când se poate înființa.—Dacă dispozițiunile Cod. de comerț sunt abrogate. — (Art. 455 și 613 Pr. civ.; 907 și 908 C. com.).

Dispozițiunile art. 907 și 908 din Cod. de comerț, referitoare la sequestre și popriri, au fost abrogate prin dispozițiile art. 740 Pr. civilă și înlocuite cu dispozițiunile cuprinse în art. 455 și 613 din Pr. civilă; în consecință, în materie comercială, ca și în materie civilă, se vor aplica principiile din Pr. civilă în ceea ce privesc sequestrele și popririle.

Tribunalul deliberând, și

Asupra incidentului ridicat, prin care contestatorul tinde la anularea sequestrelui asigurător, întru cât, conform art. 908 C. com. acest sequestru nu putea fi înființat de cât numai cu dare de cauciune, titlul creditorului urmăritor, nefiind cambie sau alt efect comercial la ordin sau purtător protestat de neplată și că în mod greșit s'a aplicat art. 613 Proc. civ.;

Având în vedere, că în speță sequestrul asigurător a fost cerut de creditor în virtutea unei scrisori comerciale emanată de la contestator decît în virtutea unui act scris neautentic;

Considerând că după art. 613 Proc. civ. ori-ce creditor a cărei creanță este constatată printr'un act scris neautentic și este ajunsă la termen, va putea de odată cu chemarea în judecată pentru neplata creanței sale să pună sequestru asigurător pe mobilele datornicului său, fără nici o cauciune, iar după disp. art. 908 C. com.

un sequestru bazat pe un ast-fel de act, nu se poate admite de cât în baza unei cauciuni;

Având în vedere, că e inadmisibil a crede că legiuitorul din 1900 va fi voit a avantaja mai mult o creanță civilă de cât una comercială; că dacă în materie civilă se permite înființare de sequestru, fără dare de cauciune, când titlul creditorului este constatată printr'un act scris neautentic, cu atât mai mult această dispozițiune trebuie aplicată în materie comercială, acolo tocmai unde este mai multă nevoie de garanții ce trebuie să însoțească fie care creanță, atât pentru mărirea și consolidarea creditului, pentru înlesnirea tranzacțiilor, cât și pentru grabnica lor realizare;

Având în vedere că în ceea ce privește argumentul că legea de procedură din 1900, fiind o lege generală, nu putea deroga de la dispozițiile speciale ale Codului comercial, conform principiului: «*Legi generali per specialem non derogatur*» deși foarte just în sine, nu poate fi aplicabil în speță, nefiind vorba de o derogare, de oare-ce art. 907 și 908 C. com. sunt abrogate prin disp. art. 455 și 613 Proc. civ. din noul cod de procedură civilă; după cum o spune clar art. 740, același codice; căci art. 907 și 908 C. com. nu conțin disp. de procedură, care conform art. 740 Proc. civ. trebuie să rămână în vigoare, ci simple dispozițiuni relative la dreptul însuși de a înființa sequestru asigurător sau a face poprire, or acest drept fiind alt-fel reglementat prin noul cod de procedură e ușor de vădit, tot după art. 740 că ele sunt abrogate și decît urmează a se aplica și în materie comercială disp. art. 613 Proc. civ. pentru sequestre și popriri;

Pentru aceste considerațiuni, incidentul de nulitate a sequestrelui trebuie respins, sequestrul fiind legal aplicat.

Pentru aceste motive, respinge incidentul, etc.

(ss) Ionescu-Dolj, C. A. Robescu.

p. greșier (s) Ionescu

Notă.— În același sens decizia Curței de apel București, s. III, publicată în *Curierul Judiciar*, din anul 1901, No. 49, p. 398; C. apel, s. II, publicată în *Curierul Judiciar*, din 1902, No. 38, p. 317. Vezi în acest sens și adnotația făcută de d. I. N. Cesărescu la decizia Curței, s. III din 1901, precum și monografiile din *Curierul Judiciar*, No. 2 și 4 din 1902 tot de d-l I. N. Cesărescu.

În sens contrar vezi: *Revizuirea Cod. de proc. civilă*, p. 155 de d. G. G. Mironescu. (N. R.).

JUDECATORIA OCOLULUI III BUCUREȘTI

Audiența de la 6 Martie 1904

Corporația artelor grafice cu Toma Basilescu, pentru contravenție la legea meseriilor

Carte de judecată corecțională No. 328

Legea meseriilor. — Corporațiuni. — Comitetele unei corporațiuni. — Condițiuni pentru a putea fi membru în comitet. — Cetățenia română. — Membru în comitet străin neîmpăcimentat. — Vițierea comitetului. — Disolvarea lui. — Cine are drept a pronunța disolvarea. — Contravenții la legea meseriilor. — Proces-verbal de constatare. — Suspendarea aplicării statutelor unei corporațiuni prin apelul comisarului guvernului. — Dacă această suspendare poate împiedica pe comitetul corporației să constate contravențiile. — Fabrici. — Ateliere mari. — Dacă li se aplică dispozițiile legii meseriilor. — (Art. 70, 84, 51, 52, 60 și 1 din legea meseriilor).

1) Membrii comitetului unei corporațiuni de meseriași trebuie să fie cetățeni români, și lipsa acestei calități în persoana unuia din membrii comitetului, viciază alegerea acestui comitet și are ca sancțiune dizolvarea lui.

Această dizolvare se pronunță numai de Ministerul de domenii, și nu aparține instanțelor judecătorești de a cerceta dacă membrii comitetului corporației întrunesc condițiile cerute de lege pentru ca alegerea să fie regulată. Atribuția instanțelor judecătorești, în această privință, consistă numai în a constata dacă o corporațiune este constituită și nu este legalmente dizolvată.

2) În materie de contravenție la legea meseriilor, comitetul unei corporațiuni poate încheia procese-verbale de constatarea contravențiilor chiar în timpul când aplicarea statutenilor acelei corporațiuni este suspendată prin faptul că comisarul guvernului a făcut apel la Ministerul domeniilor în contra aprobării acelor statute, căci efectul apelului este numai de a suspenda aplicarea statutenilor, iar nu de a paraliza ori ce lucrări ale corporației, și printre lucrările ce se pot face de către comitetul corporației este și aceea de a se dresa procese verbale de contravenție.

Ast-fel, un meseriaș nu se poate prevala de suspendarea statutenilor corporației pentru a nu se supune legii meseriilor.

3) Legea meseriilor nu se aplică fabricilor și atelierelor mari.

S'a ascultat contravenientul oponent, Toma Basilescu, prin apărătorul său d-l Ion S. Codreanu care a arătat :

Că d-l Emil Socec, președintele Comitetului Corporațiunii nu este cetățean român, deci viciază fiind constituirea Comitetului, toate actele făcute sunt nule și însăși corporația n'are existență legală. Prin urmare procesul verbal de contravenție și adresa corporației de darea în judecată trebuiesc considerate ca inexistente ; II) Procesul verbal nu poate avea ființă și pentru faptul că statutele corporației care fac un tot cu Legea și Regulamentul, nu s'au pus în aplicare de cât după 12 Decembrie 1903, când s'a respins apelul comisarului guvernului, și acel proces verbal are dată anterioară, pe când în drept Corporația nu ființa ; și III) D-lui Basilescu nu 'i poate fi aplicabilă legea meseriilor, fiind dispensat ca atelier mare și fabrică, în baza art. 1, și a cerut achitare.

S'a ascultat și d-l G. G. Niculescu delegatul Corporațiunii în combateri, susținând că d-l Socec e român și a cerut respingerea opoziției.

Judecata,

Asupra primului incident ridicat de oponent, că d-nu Emil I. V. Socec președintele Corporațiunii artelor grafice n'are calitatea de cetățean român ;

Având în vedere că din art. 70 din legea meseriilor rezultă că membrii comitetului unei corporațiuni trebuie să fie cetățeni români ;

Având în vedere că lipsa acestei calități în persoana unuia din membrii comitetului viciază alegerea acestui comitet, și are ca sancțiune dizolvarea lui ;

Având în vedere însă că, după art. 84 din legea meseriilor, numai Ministerul agriculturii, industrii, comerțului și domeniilor poate dizolva comitetul unei corporațiuni ;

Având în vedere că nu aparține instanțelor judecătorești de a cerceta dacă membrii comitetului corporației întrunesc condițiile cerute de lege pentru ca alegerea să fie regulată ;

Având în vedere că, în această privință, atribuția lor consistă numai în a constata dacă o corporațiune este constituită și nu este legalmente dizolvată ;

Având în vedere că cât timp Ministerul agriculturii, comerțului, industrii și domeniilor nu procedează la dizolvarea comitetului unei corporațiuni în condițiile cerute de lege, judecata este obligată să 'l considere ca bine și regulat constituit ;

Având în vedere că oponentul nu face dovada că

comitetul corporației artelor grafice este dizolvat de autoritatea competente ;

Pentru aceste motive, respinge ca nefundat acest incident ;

Asupra celui de al doilea incident ridicat de oponent, că procesul-verbal de contravenție este nul pentru motivul că a fost dresat în timpul când statutele corporațiunii au fost suspendate în urma apelului făcut de Comisarul guvernului la Ministerul agriculturii, comerțului, industrii și domeniilor, contra hotărârii Camerei de meserii care le aprobă, conform art. 60 din legea meseriilor, după cum rezultă din adresa Ministerului cu No. 61466 de la 24 Septembrie 1903, atașată în copie la dosar ;

Având în vedere că, după art. 51 din legea meseriilor, ori ce corporațiune trebuie să 'și aibă statutele sale, statute aprobate de Camera de meserii și de Ministerul agriculturii, comerțului, industrii și domeniilor când s'a făcut apel contra încheierii Camerei de meserii care aprobă statutele ;

Având în vedere că, în ce privește Corporațiunea artelor grafice, se constată că corporațiunea a avut statute în momentul dresării procesului-verbal de contravenție, că statutele au fost aprobate de Camera de meserii, dar că ele s'au suspendat în urma apelului făcut de Comisarul guvernului la Ministerul agriculturii, comerțului, industrii și domeniilor în contra hotărârii Camerei de meserii care a aprobat aceste statute ;

Având în vedere că efectul apelului a fost numai de a suspenda aplicațiunea statutenilor, conform art. 60 din legea meseriilor, iar nu de a paraliza ori ce lucrări ale corporației ;

Având în vedere că printre lucrările care se pot face de către comitetul corporației este și aceea de a dresa procese verbale de contravenție ;

Având în vedere că aceste procese-verbale constat infracțiunile la legea și regulamentul pentru organizarea meseriilor, iar nu la statutele corporației, care au fost suspendate ;

Având în vedere că un meseriaș nu se poate prevala de suspendarea statutenilor corporației, pentru a nu se supune legii meseriilor ;

Considerând, pe de altă parte, că aplicațiunea legii meseriilor nu poate depinde de exercitarea dreptului de apel de către Comisarul guvernului ;

Având în vedere că procesul-verbal dresat d-lui Toma Basilescu constată că d-sa are lucrători și elevi fără a poseda carnet și contracte contravenind ast-fel la legea pentru organizarea meseriilor ;

Având în vedere că statutele corporației nu sunt suspendate de cât în interval de 15 zile de la facerea apelului de către comisarul guvernului, de oare ce după art. 52 din legea meseriilor, Ministerul agriculturii, comerțului, industrii și domeniilor, trebuie să se pronunțe asupra apelului în acest termen ;

Având în vedere că rezolvarea apelului în termenul de 15 zile are ca efect confirmarea hotărârii apelate ;

Având în vedere că din adresa Ministerului agriculturii, comerțului, industrii și domeniilor se constată că apelul a fost făcut de către Comisarul guvernului la 20 August 1903, iar Ministerul s'a pronunțat asupra lui la 20 Decembrie 1903 ;

Având în vedere că din aceeași adresă rezultă de alt-fel că apelul Comisarului guvernului s'a respins ca tardiv ;

Având în vedere că apelul funcționează ca o condițiune resolutorie și respingerea lui are ca efect să pue lucrurile în starea de mai înainte, că ast-fel fiind suspendarea statutenilor trebuie privită ca neavenită ;

Pentru aceste motive, respinge ca nefundat și acest al doilea incident ;

In fond :

Având în vedere că, după art. 1 din legea meseriilor, nu sunt supuse legii fabricile și atelierelor mari ;

Având în vedere că din încheierea consiliului de Miniștri cu No. 642 din 15 Iulie 1903, publicată în *Monitorul Oficial* cu No. 94 din 24 Iulie 1903, se constată că d-nu Toma Basilescu e fabricant mare și întrebuințează zilnic mai mult de 30 lucrători;

Considerând că d-nu Toma Basilescu n'a putut micșora în câte-va luni importanța stabilimentului său, dat fiind că încheierea precitată îi acordă avantajile legii pentru încurajarea industriei, avantajii cărî nu se pot aprecia de cât într'un interval de câți va ani;

Având în vedere art. 10 Procedura penală care cuprinde: «Veri-ce acțiune ea finit prin hotărîrea judecătorei în ultima instanță când se recunoaște că faptul imputat nu are ființă, sau că inculpatul nu poate fi răspunzător de acel fapt»;

Că ast-fel fiind, judecata cată a face aplicațiunea acestui text de lege, și a achita pe contravenient admittându-i-se în totul opozițiunea;

Pentru aceste motive, admite opozițiunea făcută de Toma Basilescu contra cărței de judecată No. 80/904, pe care o reformează în totul; în consecință:

Achită pe numitul oponent de veri ce penalitate în acest proces.

p Jude (s) G. C. Cristescu.

p Grefier (s) Ștefan Nicolescu

JUDECAT. OCOLULUI HÂRȘOVA (Constanța)

Audiența de la 19 Decembrie 1903

Caracaz Irimia și alții, pentru contravenție la legea pescuitului
Cartea de judecată No. 730

Contravenții la legea pescuitului.—Elementele acestei contravenții. — Prinderea cuiva întinzându-și instrumentele de pescuit în apă, fără a se constata că a prins deja pește. — Dacă contravenția există. — (Art. 2, 36 și 37 din legea pescuitului).

Pentru ca să existe contravenție la legea pescuitului se cere a se dovedi că delicuentul a prins și și-a apropiat pește din vre-o apă, fără a poseda carte de permisiune.

Faptul că cine-va este surprins pe când își întinde instrumentele în apă ca să pescuiască, fără a se constata că a prins și că și-a apropiat pește, nu constituie un delict în sensul legii.

Judecata,

Asupra faptului de contravenire la legea pescuitului, imputat prin procesul verbal cu data de 21 Mai 1903, contra lor: Caracaz Irimia, Maer Mihail și Bucur Nicolae prin aceia că au fost surprinși că pescuesc fără a poseda o carte de permisiune;

Având în vedere că din menționatul proces verbal și din interogatorul inculpaților se stabilește că numiții în noaptea de 20 spre 21 Mai 1903, au fost surprinși pe când își întindeau instrumentele în apa bălții Veriga, fără să fi apucat să prindă vre-un pește;

Că așa fiind urmează să vedem dacă, numai intenția ce au avut-o inculpații este pedepsită și întru cât fapta lor, așa comisă, cade sub prevederile legii pescuitului;

Considerând că potrivit art. 36 al. 1 din legea pescuitului se pedepsește toți aceia cărî au fost surprinși că pescuesc fără a avea carte de permisiune;

Că aceiași lege prin art. 2 arată anume în ce constă faptul de a pescui și care se pedepsește de această lege, adică de a prinde și a-și apropria pește, și că asemănat acestui articol; faptul că cine-va a fost surprins pe când își întindea instrumentele ca să pescuiască, fără ca să se constate că a prins și și-a apropiat pește, nu constituie o contravenire la legea pescuitului;

Că, în speță prin procesul verbal ne stabilindu-se faptul că inculpații au prins și apropiat pește cea ce constituie elementele esențiale ale delictului în sine constatarea agentului care a instrumentat nu indică, cel mult, de cât o tentativă de delict pe care legea pescuitului nu o pedepsește și ca atare în virtutea art. 10 din Pr. penală urmează a achita pe inculpați de faptul ce li se imputa.

Jude ajutor (s) I. Mănescu

Grefier (s) G. Burnescu

Notă. — In sens contrariu, veți decizia Inaltei Curți de casație secția II, No. 33 din 14 Ianuarie 1904, ce publicăm în acest număr la pagina 258.

(N. R.)

O REFORMA NECESARA

E vorba de legea pensiilor. La prima vedere ar părea că aceasta e o lege care reglementează un joc de noroc. Dar un joc de noroc silit nu poate fi. Mai întâi, pentru-că nimanui nu i-a putut trăsni prin minte vre-odată că Statul să te oblige pe tine funcționar să te prinzi la un joc de noroc; și apoi, că nu poate fi un joc de noroc acela, în care câștigătorul să se știe cu siguranță cine e, în cazul de față Statul; căci ast-fel cum e legea actuala a pensiilor, nimeni nu se mai poate îndoi că câștigătorul e în mod cert Statul. Dar atunci ce e legea pensiilor? A! Legea pensiilor, în concepția legiuitorului modern, e un product al civilizației, e o lege menită a asigura bătrânețele funcționarului, orî existența urmașilor funcționarului, care și-a tocit crierul orî brațele din tinerețe și până la bătrânețele sale, aducând servicii reale Statului. O lege mai frumoasă, mai conformă sentimentului de dreptate, nu poate fi. Câtă laudă ar trebui să se aducă legiuitorului modern în această privință. O! Dar cât de departe suntem de realitatea lucrurilor! Legea pensiilor, ast-fel cum e întocmită astă-zî, este o ficțiune. Dar greșesc când spun că e o ficțiune, căci nu: ea nu este o ficțiune; ea este o lege care despoae pe funcționar de o parte din produsul muncii sale, este o lege de spoliare a avutului individului, din partea Statului; căci ce însemnează aceasta când tu Stat, care reții un număr de ani o sumă determinată din plata muncii sale, cu închipuitul scop că i-o vei restitui atunci când nu va mai fi în stare să muncească? Da, închipuit scop, zic, pentru că e sigur că funcționarul nu se va mai bucura de aceasta, când legiuitorul, față cu viața scurtă a generațiilor de astăzi, în general, pune un termen atât de lung de serviciu și o vrastă atât de înaintată pentru dobîndirea dreptului de pensie. E de necrezut cum legiuitorul a putut să conceapă că, în această privință, toți funcționarii Statului pot fi puși în aceleași condițiuni, când e cert că munca

diferă, atât de la o ramură de serviciu, la alta. Poate o minte sănătoasă să conceapă, de pildă, că munca preotului, din biserică, e tot atât de costisitoare ca a micului dascăl de școală primară?

Când cel dintâi, ași putea zice, primește leafa pentru ca să facă o muncă distractivă; pe când cel din urmă, după munca 'i cunoscută atât de tâmpitoare, și de costisitoare, este expus ca după cel mult 20 ani de serviciu conștiincios, nu după 35 de ani, cum prevede legiuitorul, să ajungă a fi scos din oficiu la pensie, se înțelege cu o pensie ridicolă, pentru una din boalele contractate în timpul serviciului, ca: neurastenia, nebunia, ori tuberculoza. Spună ori cine, poate fi asemănare în muncă între funcționarul înalt, care din înălțimea amefitoare, la care se află, se mărginește a iscăli, într'o oră sau 2 din zi, lucrările sevărsite de acei nenorociți funcționari, copişti, cari toată ziua înțepenesc pe scaun scriind?

Poate fi asemănare între mecanicul, ori fochistul de cale ferată și inspectorul său mai știu eu ce slujbaş înalt, care mecanic, fochist ori frănar munceste câte 20, 30 oare fără întrerupere, o muncă, sdrobitoare? Dar e de prisos înmulțirea exemplor.

E neîndoelnic, deci, că legea pensiilor, așa cum e întocmită, lovește în mulțimea funcționarilor, cari muncesc cu mult mai greu, însușindu-și pe nedrept Statul o bună parte din produsul muncii lor. Aceasta se poate demonstra matematiceste. Dar aceea ce e revoltător mai mult de cât ori ce, este când această lege confiscă, ca să zic așa, bunurile ce după lege se cuvin nenorocitului copil natural.

Mă încerc să dovedesc aceasta.:

Mai întâi, astăzi nu mai e discutabil dacă pensiunea e un drept al funcționarului ori urmașilor săi, sau o pomană din partea Statului; căci într-o cât, tu Stat, mi-ai reținut un număr de ani, destul de îndelungat astăzi, o porțiune din salariul ce prin o lege mi l-ai fixat, e netăgăduit dreptul meu la restituirea reținerilor ce mi le-ai făcut și de care te-ai folosit până atunci. Și dacă este așa, mă întreb, această este un drept exclusiv personal, așa cum ar fi, de pildă, dreptul la a ocupa o funcțiune oare care? Toată lumea va răspunde de sigur că nu, într-o cât legea însăși trece dreptul de pensie, unor anumite persoane cari sunt considerate ca moștenitorii funcționarului de pildă: femeii, ori copiilor legitimi ai fostului funcționar. Atunci dacă este așa, iarăși mă întreb; Dacă soția, ori copiii legitimi moștenesc pe lângă alte bunuri ce se găsesc în patrimoniul defunctului soț, ori părinte și dreptul la pensiunea lui, de ce nenorocitul copil natural, care, după dispozițiile clare ale Cod. civil, este pus pe aceeași linie cu copilul

legitim, când e vorba de moștenirea mamei sale, este exclus de același legiuitor de la moștenirea dreptului de pensie al mamei sale? De ce legiuitorul crează o asemenea incapacitate în persoana copilului natural, spoliindu-l de avutul său, când el, sormanul, nu s'a făcut cu nimic vinovat?

Cum poate fi calificată o asemenea lege, care, pentru păcatul sevărsit de mamă-sa, într'un moment de plăcere, în viața sa, sormanul copil natural să fie atât de crud pedepsit de legiuitor, ca pentru cea mai grozavă crimă, confiscându-i o parte din bunuri și lipsindu-l de existența zilnică?

Prea crud, prea mare răsbunare din partea Statului față de o ființă cu totul nevinovată, care n'a rugat pe nimeni să 'i dea viață. Să sperăm că față de timpurile în care trăim, legiuitorul modern va reveni la sentimente mai bune, față cu nenorocitul copil natural, și va face ca acest copil, care nu are fericirea să zică și el: *iată tatăl meu*, să aibă dreptul cel puțin a trăi și el în lume.

O reformă în acest sens, deci, se impune.

I. C. Apostol

BIBLIOGRAFII

Dreptul civil Român în 3 vol. de d-l Profesor **C. Nacu**, cuprinde întreaga materie dreptului civil, *Prețul* fie cărui vol. 12 lei (3 vol. 36 lei).

Cambia și acțiunea Cambială (5 fascicule apărute) de **Nic. M. Părvulescu**, magistrat și **C. St. Radianu**, avocat. *Prețul* fie cărei fascicule **Lei 1.50**.

Noua Lege electorală pentru Cameră, Senat, Consiliul comunal, însoțite de jurisprudența Curței de casație de d-l **G. Bădulescu**, grefier la Înalta Curte de casație. *Prețul* **Lei 3**.

Micul Dicționar Juridic de termene, de d-l avocat **Const. Țicu-Ștefănescu**. *Prețul* **Lei 3**.

Codul comercial cu noua lege a falimentelor, adnotată și comentată de d-nii **Cesărescu & Dan**, însoțit de un **index alfabetic** complet. *Prețul* **Lei 6**.

Noua Lege a Timbrului adnotată de d-l **Cesărescu**, însoțita de un **index alfabetic** complet. *Prețul* **Lei 2**.

Tratat de Procedură civilă (5 vol.) de **D. Chebacu**.

Codul Penal cuprinzând și **Codul Justiției Militare**, **Codul Justiției Marine** și **Codul Silvic**, adnotat cu jurisprudența motivată, precedat și de un **Index alfabetic**, de d-nii **C. Humangiu & N. M. Sotir**. *Preț* 6 lei broșat; 7 lei legat în pânză.

Tratat de Drept civil de d-l Profesor **D. Alexandresco** (7 vol. din care primele 3 epuizate) și unul scris în limba franceză.

Toate aceste cărți precum și alte diferite opere de Drept se găsesc de vânzare la **Redacția acestui ziar**, 5, **Calea Rahovei 5**, de unde se expediază la cerere *contra valoare*: mandat postal, timbre sau ramburs. *Taxele postale privesc pe cumpărător*. Comandele se vor expedia pe adresa d-lui **Codreanu** proprietarul ziarului **Curierul Judiciar**.